

De ruimte tussen ons

Een voor een schetsen ze hoe hun leven eruit zou zien over 15 jaar, als ze ongeveer 35 zijn. Waar en met wie ze zouden wonen, wat voor werk ze zouden doen, wat hun hobby's zouden zijn, hoe hun sociale leven eruit zou zien, of en hoeveel kinderen ze zouden hebben. Het leven ligt als een onbeschreven blad voor hen, alles is nog mogelijk. Floor schenkt haar glas bij en draait een sjekkie. Het is zo'n avond waarvan ze hoopt dat er geen einde aan komt.

“Jouw beurt, Floor”.

Ze reikt naar de aansteker, steekt haar sjekkie aan, inhaleert en kijkt de groep rond. De kohl onder haar ogen is uitgelopen, de blik wat troebel, maar haar lichtgroene ogen zijn betoverend onder haar donkere doorlopende wenkbrauwen. Haar korte haar is met gel omhooggewerkt en heeft een rode gloed door de henna. In haar linkeroorlel hangt een veiligheidsspeld. Ze draagt een mosgroen oversized overall uit de legerdump, in de taille bijeengehouden met een riem, de bovenkant nonchalant openhangend. Een wit herenhemd eronder. Geen BH waardoor de vorm van haar kleine borsten en tepels zichtbaar zijn. Haar huid is ook in de winter nog bruin, maar haar gezicht is bleek van vermoeidheid. Opeens is het stil. Je hoort het tikken van de kachel. HenkJan heeft last van de rook en doet een raam open. Als hij weer zit begint ze.

“Ik heb een goedlopende psychotherapiepraktijk aan huis, in zo'n bijgebouwtje van een statig herenhuis van voor de oorlog, met een vijver in de tuin en hoge bomen langs de oprijlaan. Als een cliënt aan komt rijden hoor ik het geknerp van de banden op de kiezels. De boekenkast is gevuld met boeken van Freud. 's Avonds speel ik sonates van Bach op mijn Steinway. Ik rij een crèmekleurige Mercedes Benz sportwagen met open dak, mijn lange haar in een doek gebonden. Mijn vakanties breng ik door in Italië, in een klein huisje op de berg dat ik zelf verbouwd heb. En ik speel nog steeds met het idee romanschrijver te worden...”

“En de liefde?” vraagt Stan, terwijl hij zo neutraal mogelijk probeert te kijken. Vanaf de eerste dag dat hij met haar in de collegebanken zat was hij verliefd op haar, maar ze lijkt niet op die manier geïnteresseerd in hem of in andere medestudenten. Ze zakt met hen door, ze hebben diepe gesprekken, kaarten, dansen in de disco. Maar als een van de mannelijke studenten haar thuis wil brengen na een lange avond stappen bedankt ze daar vriendelijk voor, en fietst ze alleen de nacht in. Of zegt ze dat ze nog even blijft, en schuift aan bij de bar, tussen de stamgasten. En neemt dan zo'n gast mee naar haar kamer, voor een nacht. Na een concert verdwijnt ze met de bandleden in de kleedkamer en zien ze haar niet meer. En dan is er die vakantieliefde uit Italië die soms naar Amsterdam komt, of waarmee ze naar een concert gaat in London of Berlijn. Het maakt hem angstig dat ze dan alleen gaat liften, maar ze lijkt zich nergens om te bekommeren. Alsof ze uit is op haar eigen zelfdestructie. Maar drugs gebruikt ze niet, zoals de anderen. Geen heroïne. Geen speed. Zelfs geen joints.

“Ik heb twee kinderen, en ben gescheiden,” besluit ze haar toekomstvoorspelling.